

flonen, og han blev da i 1868 kasseret som fuldstændig uskiftet til al Krigstjeneste. Her forekommer det mig virkelig ogsaa, at naar vi ville være en lille bitte Smule humane, maa vi antage, at denne Mand har paa draget sig en Svagthed i Krigen, som selv Sessionslægerne erklære, er saa stor og alvorlig, at han slettedes fuldstændig af Kullen, fordi han ikke duede til Soldat. Man kunde her med god Samvittighed forlange af Ministeren at tage Hensyn til ham. Her er et Tilfælde, hvor Humaniteten maa gjøre sig gjældende, og jeg skal tillade mig at gjøre den høitærede Minister opmærksom paa, at den Vægeattest, som er vedlagt dette Andragende — og en Vægeattest er jo et af de væsentligste Dokumenter i en saadan Sag — udtaler sig paa det Bedste til Gunst for Manden. Jeg skal derfor som sagt tillade mig at anbefale Mandens Andragende. — Det næste Andragende er fra pensioneret Lærer N. P. Hansen af Hasle om Invalideforsjorgelse — det er i Betænkningens Nr. 29. — Denne Mand ligner noget den foregaaende. Han er en Mand, der maatte ligge om Vinteren i Barakkerne ved Frederiksstad i 1850 og blev derefter angreben af Brystsygde, hvorefter han først fritoges for Tjeneste og senere blev indlagt paa Hospitalet og endelig blev kasseret. Hvad kan der saa forlanges Mere? En Mand kommer i Tjenesten, og han tjener i Narevis, men kommer til at ligge i Barakkerne om Vinteren ved Frederiksstad, bliver syg og kommer paa Sygehuset, og det erkjendes, at han har faaet en Sygdom, der gjør ham fuldstændig udygtig til al Krigstjeneste. Jeg kan ikke forstaa, at en saadan Mand ikke kan faae Invalidepension. Ganske vist er han lidt særlig stillet, idet han har taget sin Afsted fra Stolens Tjeneste, han maatte i 1883 ophøre med sin Lærervirksomhed og fik da bevilget en aarlig Understøttelse af 300 Kr.; men det var jo ikke i egentlig Forstand Invalideunderstøttelse. Naar Manden har lidt Men i Krigen, hvad han jo bitterlig har gjort, bør han naturligvis have Invalideunderstøttelse. — Endelig er der under Nr. 38 i Betænkningen et Andragende fra Parcellist F. Hansen af Stee om Invalideforsjorgelse. Denne Mand er saaret i Skulderen. Nu kan jeg huske, at vi tidligere have behandlet et Andragende fra en Mand, som lideledes i sin Tid var bleven saaret i Skulderen ved Rolding — jeg husker det, fordi det var en Mand fra min egen Egn, ellers have vi jo behandlet saa mange af de Andragender, som man ikke husker. At et saadant Saar i Skulderen er meget farligt, kan Enhver let forstaa, da man i saa høi Grad er udsat for, at Armen ikke faar den samme

Førlighed til Arbejde som tidligere. Denne Mand har indgivet mange Andragender. Han er anbefalet paa det Bedste, og jeg skal henstille til den ærede Finantsminister navnlig at se paa det Invalidebestema, som Manden har udfyldt, og navnlig hvad Lægen har skrevet der, at baade hans Naber og andre agtede Folk, som kjende Manden, og Lægen selv indrømme, at denne Mand's Erhvervs-evne er i væsentlig Grad forringet, hvad der er saa forstaaeligt, naar man er blevet saaret i Skulderen. Han er jo en ældre Mand nu, og jeg skal derfor tillade mig paa Udvalgets Vegne at anbefale ham paa det Bedste til Ministeren, om det ikke skulde være muligt, at denne Mand kunde faae en Understøttelse, hvad han er i høieste Grad værdig til efter alle Vidnesbyrd. — Saa have vi endelig til Svende og Sidst Betænkningens Nr. 52 om et Andragende fra Aftægtsmand N. Poulsen (Høve) af Hjerresø. Andrageren forklarer, at han deltog i Krigen 1848—50 og blev saaret i Slaget ved Øvre-Stolt den 25de Juli 1850 i venstre Ben, men han blev endda kureret og var saa med ved Forsvaret af Frederiksstad, hvorved han den 4de Oktober samme Aar blev saaret i venstre Høfte, og hvorefter han kom paa Lazarethet i Flensborg til henimod Mytaar 1851; han har saaledes ligget temmelig længe paa Lazarethet og har aabenbart været haardt saaret. Denne Mand fik saa i de første Aar efter Krigen en Invalideunderstøttelse, som dog igjen blev ham frataget. Han kommer nu og anmoder om at blive optaget som Invalid igjen. Den Indledning, jeg kom med, fritager mig fra at komme dybere ind paa at begrunde denne Mand's Andragende. Men det forekommer mig heldigt at komme til Forstaaelse om denne Sag. — Jeg skal foreløbig slutte mine anbefalende Bemærkninger med at udtale, at jeg kunde have ønsket, at vi kunde have ført denne Forhandling i Finantsudvalget, den kunde da maaske have gavnet de Bedkommende mere, end naar den føres her, og det er dog det, det først og fremmest gjælder om. Jeg skal imidlertid henstille til den høitærede Finantsminister, om han ikke gennem sine sagtyndige Vægeautoriteter kunde hjælpe os til at faae en humanere Bedømmelse af disse Invalider eller i det Mindste en ligesaa human som før Loven af 1ste Marts 1889. Jeg maa finde en saadan Henstilling fuldstændig berettiget, netop fordi der, naar Ministeren kom og forlangte yderligere Benge til dermed at støtte disse Invalider, fra alle Sider, baade fra Venstre og Høire, baade fra Finantsudvalget og i Thinget, er viist den yderste Humanitet. Jeg synes derfor ogsaa, at disse gamle brave Mænd, der have